

Zondag 21 maart

's Morgens ben ik al vroeg wakker. Het eerste wat ik doe is een appje plaatsen in de gezinsapp dat ik ben opgenomen op de IC. Ik weet niet of ze thuis al zijn ingelicht. Dat blijkt niet het geval.

Ik kan ze melden dat de koorts weg is en ik al twee keer antibiotica heb gehad. Ik probeer het bericht zo positief mogelijk te maken. Dan bedenkt ik mij ineens dat verder niemand weet dat ik hier lig. Ik heb geen idee hoelang dit allemaal gaat duren en welke kant het op gaat.

Ik besluit een persoonlijke app te sturen naar een paar mensen en een bericht op Facebook te plaatsen. Normaal ben ik heel actief op social media en wat moeten de mensen wel niet denken als ik ineens nergens meer op reageer? Waar je je al niet druk om kunt maken.

Niet schrikken, begin ik mijn boodschap, maar ik ben gisteravond opgenomen op de IC in verband met een veel te laag zuurstofgehalte. Nou, dat eerste blijkt achteraf niet gelukt te zijn. Mijn bericht zorgt voor de nodige schrikreacties. Ik leg mijn telefoon weg en heel even schiet het door mijn hoofd dat dit misschien wel mijn laatste boodschap op Facebook ooit was. Maar ik schud die gedachte snel van me af.

De rest van de ochtend lig ik wat te dommelen. Ik ben moe, leeg en slap. Op gezette tijden komen de verpleegkundigen hun testen doen. Telkens als ik in slaap val, zakt mijn zuurstofgehalte te veel.

In de loop van de ochtend krijgen we eindelijk weer een beetje actie. Er wordt een CT-scan (*) gemaakt van mijn

longen. Met bed en al gaan we op weg. Dat gaat met een behoorlijke vaart, tot de lift een obstakel blijkt te zijn. Het IC-bed past er net niet in. Wat blijkt, ze hebben het bed gezien mijn lengte (ik wist niet dat ik zo lang was) op de maximale stand gezet. Ik trek mijn benen een beetje op, zo kunnen ze het bed iets korter maken en verder gaan we weer. Op weg naar de CT-scan.

Die scan zelf stelt niets voor. Het meest intensieve is het overrollen van mijn bed naar het scan apparaat. Als ik eenmaal in het apparaat lig, hoef ik verder niets te doen dan mijn adem in te houden als daarom gevraagd wordt. Bijna aan het eind wordt er een vloeistof via het infuus in mijn arm gespoten. Hij wordt warm, maar daar hadden ze van tevoren voor gewaarschuwd, dus ik schrik er niet van.

Na afloop gaan we dezelfde route terug. Ik ben toch blij dat ik weer in bed lig en beseft hoe uitgeput in eigenlijk ben. Terug op de IC stuur ik een app naar het thuisfront dat onze dochter vanavond op bezoek mag komen. De rest van het gezin mag niet omdat ze in quarantaine zitten. Het bezoeken is van 19.00 uur tot 20.00 uur. Ze moet wel beschermende kleding aan, iets wat alle artsen en verpleegkundigen ook doen als ze mijn kamer binnenkomen. In de middag komt de arts bij me. De scan is beoordeeld en het algemene beeld is slecht. Het kost mijn lichaam door de uitputting te veel moeite om zelfstandig te ademen. Ze willen mij in slaap brengen en aan de beademing leggen. Er wordt precies uitgelegd hoe dat gaat en daar ben ik blij om hoewel het meeste volledig langs me heen gaat. Het zuurstofmasker wordt straks afgenomen en een verpleegkundige neemt het handmatig over. Daarna zal de anesthesist mij via het infuus een slaapmiddel toedienen.

Ik vraag hoelang ik aan de beademing moet blijven, maar dat kunnen ze niet zeggen. Dat hangt er helemaal vanaf hoe goed

mijn lichaam reageert op de medicijnen. Op de scan waren twee flinke Covid longen te zien en die moeten eerst herstellen voordat ik weer zelfstandig kan ademen.

De arts heeft nog wel een tip: denk aan iets leuks als je in slaap wordt gebracht want dan word je ook met diezelfde gedachte wakker. Voor het eerst tijdens de opname schiet ik bijna in paniek ... iets leuks ... iets leuks. Wat dan? Wat is leuk genoeg om aan te denken? De Efteling? Paasloo (waar we de afgelopen twintig jaar onze zomervakanties doorbrengen). Ik weet zo snel niets te bedenken.

Dan is het blijkbaar zover. De arts en verpleegkundige zijn er klaar voor om mij in slaap te brengen, maar eerst mag ik via videobellen afscheid nemen van mijn vrouw. Afscheid nemen? Ik wil helemaal geen afscheid nemen. Afscheid klinkt zo definitief.

De arts helpt me om te videobellen. Ik ben niet zo handig met de telefoon en nu al helemaal niet. De arts legt gelukkig uit aan mijn vrouw wat er gaat gebeuren want ik kan geen woord uitbrengen. 'Houd vol, blijf vechten,' zegt mijn vrouw huilend. Ik huil ook en kan alleen knikken.

Na het bellen wordt het circus in gang gezet en de gedachten flitsen door mijn hoofd. Ik ga hier doorheen komen. Er liggen drie boeken klaar die dit en volgend jaar worden uitgegeven. Het gaat me niet gebeuren dat ik dat niet meer meemaak. Daarbij, mijn hoofd zit zo vol verhalen. Ik heb nog zoveel te vertellen, ik heb geen tijd om nu al dood te gaan.

De verpleegkundige verwijdert zoals afgesproken mijn beademingskap en neemt het handmatig over. De anesthesist geeft aan dat hij de slaapmedicatie gaat inspuiten. Yeah, right. Eerst zien dan geloven. Probeer mij maar eens in slaap te krijgen. Zo gauw hij begint, gaat de kamer draaien en ben ik weg.

Wanneer ik in dromenland ben, begint het echte werk. De beademingsbuis wordt geplaatst. Ik krijg een neusmaagsonde (*) en een centraal veneuze katheter (*). Gelukkig merk ik er niets van.

's Avonds komt onze dochter op bezoek. Ze vindt het heel spannend om tegen me te praten. Ze weet dat ik haar kan horen, maar niets terug kan zeggen. Uiteraard kijkt ze niet alleen naar me als de dochter van ... maar ook als verpleegkundige. Ze neemt een aantal foto's van mij en van de hele batterij aan infuuspompen die naast mijn bed staat en vraagt welke medicijnen ik krijg. Als slaapmedicatie krijg ik propofol (*). Daarnaast krijg ik remifentanil (*) om mijn keel te verdoven in verband met de beademingsbuis. Verder krijg ik noradreline (*) toegediend om ervoor te zorgen dat mijn bloeddruk niet te veel zakt.

Tijdens het bezoek wordt door een verpleegkundige een videoverbinding met mijn vrouw tot stand gebracht zodat ze vragen kan stellen en ze mij even kan zien.

Terwijl ik lig te slapen gebeurt er in het land van alles waar ik geen weet van heb. Er wordt voor me gebeden in de kerk. Schrijfcollega's branden kaarsjes. Er wordt op allerlei manieren meegeleefd en dat is vooral voor mijn gezin op dat moment een grote steun. Ik weet nergens van. Ik lig te pitten. In de loop van de avond blijf ik toch steeds even mijn ogen open te doen als er iemand mijn kamer binnenkomt. Ze hebben niet echt contact met mij, daarvoor ben ik te slaperig. Ik weet hier ook niets van, maar las het later in het verslag dat de medewerkers op de IC hebben bijgehouden. Daar ben ik ze heel dankbaar voor. Het was vreemd om het terug te lezen, maar ook heel mooi omdat ik de eerste dagen op de IC niet bewust heb meegemaakt.

In overleg met de arts wordt besloten de slaapmedicatie te verhogen, omdat ik echt tot rust moet komen.

Centraal veneuze katheter

Een centraal veneuze katheter wordt door middel van een slangetje via de huid ingebracht in een van de grote bloedvaten in de hals of onder het sleutelbeen. De katheter wordt gebruikt voor het toedienen van antibiotica, voeding of bloedproducten. Ook kan het worden gebruikt om bloed af te nemen. Het deel van de katheter dat zich buiten het lichaam bevindt, heeft drie tot vier uiteinden, vaak voorzien van verschillende kleuren.

Het inbrengen van de katheter gebeurt als de patiënt onder narcose is of onder plaatselijke verdoving. Het inbrengen duurt ongeveer 30 minuten. Na een uur wordt ter controle een thoraxfoto gemaakt.

CT-scan

Door middel van de CT-scan (volledige naam computed tomography scan) kan een tweedimensionale weergave van het lichaam worden gemaakt. Dit gebeurt met behulp van röntgenstralen. Tijdens de scan wordt het lichaam (of een deel ervan) vanuit verschillende hoeken rondom in dunne plakken gemeten. De computer berekent daarna de tweedimensionale weergave. Op deze manier kunnen (kleine) afwijkingen zichtbaar worden gemaakt.

Maagsonde

De maagsonde is een slangetje dat via de neus of mond via de slokdarm in de maag wordt ingebracht. Via dit slangetje komt voeding (zogenaamd sondevoeding) rechtstreeks in de maag terecht. Naast voeding kunnen ook medicijnen op deze manier worden toegediend. De maagsonde wordt gebruikt bij patiënten die niet zelfstandig kunnen slikken of die worden beademd.

Noradrelina

Noradrelina is een hormoon. Het wordt door ons lichaam aangemaakt in stressvolle situaties. Het hormoon laat de bloeddruk stijgen waardoor er meer bloed beschikbaar komt voor de hersenen en spieren. Op de IC wordt het gebruikt om ervoor te zorgen dat de bloeddruk op pijn blijft, zeker als de patiënt in slaap wordt gehouden middels propofol. Dit middel kan namelijk voor een daling van de bloeddruk zorgen. Omdat de bloeddruk constant wordt gemeten, kan het hormoon heel gereguleerd worden toegediend wanneer de bloeddruk te laag wordt. Dit toedienen kan niet in een bloedvat en gebeurt altijd via een arteriële lijn.

Propofol

Propofol is een middel dat wordt gebruikt bij anesthesie. Het wordt in vloeibare vorm toegediend en gebruikt om zowel de patiënt in slaap te brengen en/of in slaap te houden. In dat laatste geval wordt het via een infuuspomp gedoseerd toegediend.

Remifentanyl

Remifentanyl is een sterke pijnstiller. Het wordt gebruikt bij operaties of bij patiënten die beademend worden op de IC ter verdooving van de keel. Dit in verband met de beademingsbuis. Het medicijn wordt toegediend door een arts door middel van een injectie of infuus. Het werkt direct en maakt je slaperig. Omdat het middel slechts een paar minuten werkt, wordt de toevoer constant geregeld via een infuuspomp.

Figuur 1

Hier ben ik aangesloten op de beademing en diep in slaap. De beademingstube, neussonde en het infuus in de hals zijn zichtbaar. De gekleurde draden links zijn voor de monitor die het hartritme en de ademhaling in de gaten houdt.

Figuur 2

Mijn linkerhand (inclusief infuus) en de hand van mijn dochter.

Figuur 3

Op deze foto is de constructie van de tube goed zichtbaar. De bovenste monitor geeft de hartslag, saturatie en bloeddruk weer.